

Mamma förstår

Sekunderna ekar i lägenheten och uppfyller hela kroppen, får den att skälva. Ljudet är så dånande högt i det tysta rummet att hon nästan tycker sig se fönstren skaka när de träffas av ljudvågorna. Klockans tickande är en plåga som påminner henne om vad som väntar. Hon har gått runt hemma som en vålnad i flera veckor och försökt förbereda sig, repetera. Älskling, hur mår du? Mamma och pappa saknar dig. Snälla kom hem! Eller kanske bara: kom hem. Vilka ord är de mest effektfulla? Nu är ändå alla inövade ord förlorade. Oron har kidnappat dem. Blicken förflyttar sig mekaniskt till klockans visare, som förslöas för varje steg den släpar sig fram. Fuktiga fingeravtryck bildas på skärmen när hon tar upp den. Digitala skärmar som denna är egentligen emot allt hon står för, men Barntädgården erbjöd den som kommunikationslinje. Hon slet till sig den och den antog formen som ett surrande, teknologiskt sista hopp.

En timer på skärmen räknar ned de sista fem sekunderna innan mötet börjar. Hjärtat försöker febrilt rada upp stenar och bilda en skyddande mur, så det inte ska göra så fruktansvärt ont. Det är förgäves, det har hon lärt sig. Muren rasar alltid med ens då hennes dotter träder fram i bilden. Fem. Den här gången ska hon hålla sig samman. Fyra. Rösten ska hålla, och framföra det den så länge övat in. Tre. Julia får snart komma hem, mamma lovar. Två. Mamma lovar. Ett. Mamma brister.

“Julia?” piper hon.

Ingen reaktion. Julia bara stirrar på henne. Hon förstår. Vem skulle vara annat än förfärad när mamma är så klen? Mammor är inte klena, inte ostabila. Deras röster låter inte som små, rädda skolflickors. Det är verkligen förståeligt att Julia blir fundersam när hon möter det här blötdjuret. Tårarna samlas vid vattenlinjen. Trängseln kommer tvinga dem över kanten.

“Mamma? Mamma! Mamma!”

De desperata orden träffar henne som pilar. Julias händer sträcker sig mot henne och moderskänslorna skriker att hon ska ta emot sitt barn, omfamna det. Men hon kan inget göra. Även om Julia ser verklig ut på skärmen och verkar vara nära ut är hon långt borta. Julias slitna, förvirrade blick intensifierar medlidandet.

De följande dagarna är alla likadana. Dimman kletar mot fönstren och får lägenheten att se ännu gråare och dystrare ut än vanligt.

“Älskling, hur var det mer vår Julia?” hade Edward frågat när han kom hem från sina ärenden. Efter ett intetsägande svar gav han upp, som vanligt. De digitala mötena hade börjat följas av allt tystare perioder för paret. Efter de första mötena satt de alltid länge och diskuterade Julias ord och minsta rörelser, för att på något sätt komma närmare henne. Med tiden minskade det här tills de nästan inte pratade alls, eftersom de båda förstått att det inte hjälpte. Oavsett hur mycket de funderade på och ältade förlusten, fick det inte deras dotter att magiskt återvända.

Hon betraktar de kondenserade dropparnas kapplöpning på fönstret. Vissa av dem är för små och verkar inte riktigt hinna med de andra. I kampen om Julia halkar hon också efter. Den där fördömda Barnträdgården ligger alltid ett steg före. Ibland, efter ett lyckat möte, kan hon till och med känna sig lite glad. Vid nästa möte är hennes Julia som bortblåst. Istället hånas hon av en iskall maskin.

Samtidigt som hon plågas av ständig oro ska hon orka förbereda sig. Edward drar med henne på alla sammankomster med de andra föräldrarna. Många gånger har hon suttit där i bunkern, men egentligen inte registrerat ett ord som sagts, eftersom hon bara funderat på hur nästa möte med Julia ska gå. Edward står så stadigt, medan hon svävar omkring utan fäste. Han plågas också, men hanterar det med hårt arbete för Den stora resan. Resan är vad alla föräldrar som förlorat sina barn till Barnträdgården förbereder sig för. De ska resa långt bort, och starta ett eget samhälle utan maskiner och ondska. Edward pratar nästan mer om den än om sin dotter.

Bunkern är unken och varm morgonen då Den stora resan inleds. Alla föräldrar är samlade, med diverse packning, både nödvändig och överflödigt. Stämningen kan närmast beskrivas som stridsanda. Innan de ger sig av ska de delta i ett sista möte med barnen. Edward organiserar föräldrarna så de i tur och ordning får gå fram till den enorma skärmen vid bunkerns ena långsida. När han är klar ansluter han sig till kön med sin fru. Hon försöker le, men ögonen hänger inte med. Kanske det är annorlunda idag. Kanske det idag går att skymta någon form av empati bakom den känslolösa fasad som besatt Julia i flera veckor.

Plötsligt hörs ett guppande barnskratt. Föräldrar sträcker hoppfullt på sig för att se vad som händer framme vid skärmen. Framför den står en pappa med våta streck

över ansiktet, ända ner på halsen. Skrattet sprids som ett luftburet virus hos de tätt sittande barnen på skärmen. Snart ekar det hysteriska ljudet mellan bunkerns väggar. Föräldrarnas hoppfullhet försvinner lika snabbt som den kom. Många brister uppgivet i gråt redan innan de sett sitt barn.

Synen av Julia som ligger på golvet och vräker sig i vansinnigt nöje gör henne yr när hon tassar fram till skärmen. Barntädgården har förvandlat hennes dotter till en galning. Julia måste vara så förvirrad och nedbruten under den där sjukliga ytan. Hennes dotter är inte borta bara vilsen. Medlidandet med den stackars, sprattlande flickan ömmar så förfärligt i henne. Hon skyndar bort från skärmen och klamrar sig fast vid övertygelsen om att Julia inte är ett monster. Det kan hon inte vara.

Barntädgårdens geometriskt perfekta, stela skepnad växer sig större och stör den ljusrosa morgonhimlen. Nuförtiden är det sällsynt med en klar himmel. Allt som oftast är det blött och grått, som om det vore november hela året om. En så vacker kulör kontrasterar mot sumpmarkens mörka toner av nedbrytning. Iklädda tåliga gummistövlar vandrar de matta föräldrarna genom terrängen. Efter någon veckas vandring börjar de nu närma sig Barntädgården. Det är det sista stoppet innan de ger sig av för alltid för att förverkliga sin fristad.

Övertygelsen om att Julia kommer välja dem får fötterna att orka gå fast de är så trötta och värkande. Julia är hennes dotter. Hon kommer naturligtvis vilja följa med dem och då kommer hon få det. Det har Barntädgården bekräftat. När Julia ser sin mamma kommer allt det hemska hon lärt sig i Barntädgården tvättas bort. Så är det nog.

Edwards fotsteg mullrar efter henne när hon kastar sig ut genom Barntädgårdens kraftiga ståldörrar. Kroppen går sönder. Hon är så trött, så fruktansvärt trött. Barntädgården är en fabrik som gjuter kallsinniga monster i form av små oskyldiga barn. Hon hatar den. Hon hatar vad de har gjort mot hennes dotter. Det är så synd om det stackars barnet att hon inte vet vad hon ska ta sig till. Visst förstår hon att ett barn efter tre år på en sådan plats kan bli hjärntvättad. Julia är god. Julia skulle aldrig göra någon illa. Allt är Barntädgårdens fel! Det är deras fel att Julia skrattar när de gråter. Det är deras fel att hennes ögon är mörka och livlösa! Det är deras fel att Julia vägrar följa med!

Edwards armar får tag i henne och drar henne till sig. Det går inte att stanna nu. Hon vill springa långt bort tills allt blir tyst och lugnt och smärtfritt. Det är omöjligt att lugnt vänta på de andra föräldrarna och rycka på axlarna åt vad de just varit med om. Tycker Edward att man bara kan konstatera att det är synd och sedan fortsätta resan? Hon vägrar vara sådan. I så fall är hon lika hemsk och känslolös som Barntädgården.

I något skede ger kroppen upp. Den orkar inte spjärna emot och vråla hur länge som helst. När den sedan tystnar blir den obehagligt tyst och stilla, som om den vore i koma. Ljuden runt omkring upphör att ha betydelse. Edwards desperata, tröstande ord susar bara i öronen. Avtrubbad från verkligheten vandrar hon som en sömngångare i gummistövlar förbi Abiogenesis. När verkligheten kommer för nära sparkar hon iväg den. Julia är snäll. Julia är hennes lilla vilsekomna barn. Julia är inte ond. Mamma förstår. Alla hemska saker barnen lärt sig är svåra att skaka av sig. Det är okej. Någon gång kommer Julia komma tillbaka till henne. Hennes dotter vill egentligen följa med dem. De har bara tvingat henne att vägra. Vem vet vad de har hotat henne med för straff? Nej, hennes Julia är god. Hon skulle aldrig skada någon. Hennes Julia.

Någonstans utanför det tjocka töcknet i huvudet skriker en man. En kvinna. Många män och kvinnor. Hon fortsätter att släpa sig fram. Framför sig ser hon ett vackert, varmt hem med en glad familj. Där sitter Julia och vinkar på trappan. När hon faller framstupa på fältet känner hon ingen smärta. Hon är på väg till sin älskade Julia.